

חק לישראל – פרשת לך לך יום ג'

תורה – בראשית פרק יב'

(יא) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבוֹא מִצְרַיִם וַיֹּאמֶר אֶל שְׂרֵי אֲשֶׁתוֹ הִנֵּה נָא יִדְעָתִי כִּי אִשָּׁה יָפֶת מִרְאָה אָתָּה: (יא) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבוֹא מִצְרַיִם וַיֹּאמֶר אֶל שְׂרֵי אֲשֶׁתוֹ הִנֵּה נָא יִדְעָתִי כִּי אִשָּׁה יָפֶת מִרְאָה אָתָּה: (יא) וְהוּא כֹּד קָרִיב לְמִיעַל לְמִצְרַיִם וַאֲמַר לְשְׂרֵי אֲתַתִּיהָ הֵא כְעֵן יִדְעִית אֲרִי אֲתַתָּא שְׁפִירַת חַיִּו אָתָּה:

(יב) וַהֲיָה כִּי יֵרְאוּ אֶתְּךָ הַמִּצְרַיִם וַאֲמָרוּ אֲשֶׁתוֹ זֹאת וְהִרְגוּ אֹתִי וְאֲתָךְ יַחֲיוּ: (יב) וַהֲיָה כִּי יֵרְאוּ אֶתְּךָ הַמִּצְרַיִם וַאֲמָרוּ אֲשֶׁתוֹ זֹאת וְהִרְגוּ אֹתִי וְאֲתָךְ יַחֲיוּ: (יב) וַיְהִי כֹּד (ג"ה, אר"י) וַחֲזוֹן יָתִיב מִצְרַאי וַחֲזוֹן אֲתַתִּיהָ דָּא וְיִקְטְלוּ יָתִי וְיַתִּיב וְקָמִוּ:

(יג) אָמַרְי נָא אַחֲתִי אָתָּה לְמַעַן יִיטֵב לִי בְעַבְדוֹךָ וְחַיְתָה נַפְשִׁי בְּגִלְלָה: (יג) אָמַרְי נָא אַחֲתִי אָתָּה לְמַעַן יִיטֵב לִי בְעַבְדוֹךָ וְחַיְתָה נַפְשִׁי בְּגִלְלָה: (יג) אָמַרְי כְּעֵן אַחֲתִי אָתָּה בְּדִיל דְּיִיטֵב לִי בְּדִיל וְתַתְּקִים נַפְשִׁי בְּפִתְגָמִיכִי:

(יד) וַיְהִי כִּבּוֹא אַבְרָם מִצְרַיִם וַיֵּרְאוּ הַמִּצְרַיִם אֶת הָאִשָּׁה כִּי יָפָה הִוא מְאֹד: (יד) וַיְהִי כִּבּוֹא אַבְרָם מִצְרַיִם וַיֵּרְאוּ הַמִּצְרַיִם אֶת הָאִשָּׁה כִּי יָפָה הִוא מְאֹד: (יד) וְהוּא כֹּד עַל אַבְרָם לְמִצְרַיִם וַחֲזוֹן מִצְרַאי יָת אֲתַתָּא אֲרִי שְׁפִירָא הִיא לְחֵדָּא:

(טו) וַיֵּרְאוּ אֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעֲה וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל פְּרַעֲה וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲה: (טו) וַיֵּרְאוּ אֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעֲה וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל פְּרַעֲה וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲה: (טו) וַחֲזוֹן יָתֵה רַבְרָבִי פְרַעֲה וְשִׁבְחוּ יָתֵה לְפְרַעֲה וְאֲדַבְּרַת אֲתַתָּא לְבֵית פְּרַעֲה:

רס"י

הורגלו באשה יפה. ודומה לו (בראשית יט) הנה נא אדוני סורו נא: (יג) למען ייטב לי בעבודך – יתנו לי מתנות: (יד) ויהי כבוא אברהם מצרימה – היה לו לומר כבוא מצרימה אלא למד שהטמין אותה בתיבה וע"י שתבעו את המכס פתחו וראו אותה: (טו) ויהללו אותה אל פרעה – הללוה בנייהם לומר הגונה זו למלך:

(יא) הנה נא ידעתי – מ"א עד עכשיו לא הכיר זה מתוך כניעות שבניהם ועכשיו הכיר זה ע"י מעשה ד"א מנהג העולם שע"י טורח הדך אדם מחזזה וזאת עמדה ציפויה ופשוטו של מקרא הנה נא הגיע השעה שיש לדאוג על יפיד ידעתי זה ימים רבים כי יפת מראה את ועכשיו אנו צאים בין אנשים שחורים ומכוערים אחיהם של כוסים ולא

נביא – ישעיה פרק מא' ו'–י'

(א) אִישׁ אֶת רְעֵהוּ יַעֲזֹרוּ וְלֹאֲחָיו יֹאמֶר חֲזֹק: (א) גְּבַר יֵת חִבְרָה יִסְעֵדוּן וְלֹאֲחָוְהִי יִימַר תִּקְיָה: (א) וַיְחַזְּקוּ חֲרָשׁ אֶת צִרְף מַחְלִיק פְּטִישׁ אֶת הוֹלֵם פְּעֵם אָמַר לְדָבֵק טוֹב הוּא וַיְחַזְּקוּהוּ בְּמַסְמְרִים לֹא יִמוּט: (א) הֲלֹא יִבְהַתוּן בְּעוֹבְדֵי־חַוּן דְּמַתְּקִיף נִגְרָא עִם קִינָאָה מַחִי בְּפִטְיָא עִם דְּמַטְפַּח בְּקוֹרְנִסָּא זְמַנָּא אָמַר עַל דְּבַקָּא תִקְיָן הוּא וּמַתְּקִיף לִיָּה בְּמַסְמְרִין דְּלֹא יִצְטָלִי: (ח) וְאֲתָהּ יִשְׂרָאֵל עֲבָדִי יַעֲקֹב אֲשֶׁר בְּחַרְתִּיךָ זָרַע אֲבָרְהָם אֲהַבִּי: (ח) וְאֵת יִשְׂרָאֵל עֲבָדִי יַעֲקֹב דִּאֲתַרְעִיתִי בְּךָ זָרַעָה דִּאֲבָרְהָם רַחֲמִי:

חק לישראל – פרשת לך לך יום ג'

(ט) אֲשֶׁר הִחֲזַקְתִּיךָ מִקְצוֹת הָאָרֶץ וּמֵאֲצִילֶיהָ קָרָאתִיךָ וְאָמַר לְךָ עֲבָדֵי אֶתְהַבְּרִיתִיךָ וְלֹא מֵאֲסִיתִיךָ: (ט) דקריבתך מזרעית ארעא וממלכותא בחרתך ואמרית לך עבדי את אתרעיתי בך ולא ארחקינגך:
(י) אֵל תִּירָא בִּי עִמָּךְ אָנִי אֵל תִּשְׁתַּע בִּי אָנִי אֱלֹהֶיךָ אֲמַצְתִּיךָ אִף עֲזַרְתִּיךָ אִף תִּמְכַּתִּיךָ בִּימִין עֲרֻקֶיךָ: (י) לא תדחל ארי בסערך מימרי לא תתבר ארי אנא אלהך אתקפינג אף אסעדינג אף אחרינג בימין קושטי:

רש"י

חיים אותה מלחמ' וייראו שם נתיירא מאברהם פן יאמר לו העמדת רשעים אלו בעולם ואברהם נתיירא משם לפי שהרג את בני עולם שהם משם, חיים קשם שאיי הם מסויימין בעולם כך אברהם ושם היו מסויימין בעולם. ואתה ישראל עבדי – אברהם שלא היה מזרע לדיקים עשיתי לו כל זאת. ואת ישראל עבדי – הקנוי לי משני אבות. זרע אברהם אוהבי – שלא הכירני מתוך תוכחה ולימוד אבותיו אלא מתוך אהבה:

(ט) אשר החזקתיך – לקחתיך לחלקי כמו (שמות 7) וישלח ידו ויחזק בו. מקצות הארץ – משא' העכו"ם. ומאציליה – מן הגדולים שבהן. קראתיך – בשם לחלקי בני בכורי ישראל. ולא מאסתך – כזה שנאמר בו (מלאכי א) שנאיתי:

(י) אל תשתע – אל ימס לבך להיות כשעוה זו וזה הכלל כל תיבה שתחל' יסודה שי"ן כשצא לדבר צל' מתפעל התפעל או יתפעל התי"ו חולקת ונכנסת בין שתי אותיות שרשי התיבה כמו (ישעיה כט) וישתומם (מיכה ז) וישתמר חוקות עמרי (שמואל א') (א) תשתכרין (איוב ל) תשתפך נפשי:

(ו) איש את רעהו וגו' – יאמר חזק למלחמה אולי יעמדו להם אלהיהם. איש את רעהו יעזורו – זה עוזר את זה בצרכו' ברוך אברהם (בראשית יד) וזה עוזר את זה במתנות (שם) ויתן לו מעשר מכל:

(ז) ויחזק חרש – נוסך הפסל. את לורף – המרקעו בזהב. מחליק פטיש – באחרונה כשהוא מכה בנחת להחליק את המלאכה. את הולם פעם – הוא המתחיל בה כשהיא עשת ומכה בכל כחו. אומר לדבק טוב הוא – על אותן שהיו מחזירי' אחר הקרע טובה לדבק בה עשיות ברזל. דבק שולדור"א בלע"ז. ויחזקהו – להאורה. במסמרי' לא ימוט – כולם יחזקו זה את זה. ויחזק חרש – זה שם שהיה נפח לעשות מסמרות ובריחים לתבה. את לורף – זה אברהם שהוא לורף את הבריות לקרבן אל השכינה. את הולם פעם – זה אברהם שהלם כל המלכים האלה פעם אחת. אומר לדבק טוב הוא – טוב לדבק באלוה ש' זה. ויחזקהו – שם לאברה' להיות דבק בהקב"ה ולא ימוט:

(ח) ואתה ישראל עבדי – ועלי יש לעזור לך סוף המקרא אל תירא כי אתך אני כך נראה לי חבור הענין לפי פשוטו ומ"א צבראשית רבה דורש כל הענין במלכי דקד ואברה' ראו

כתובים – משלי ג' ח'–יב'

(ח) רְפָאוֹת תִּהְיֶה לְשִׁרְךָ וְשִׁקּוּי לְעֵצְמוֹתֶיךָ: (ח) אסיותא תהוי לכונשרך ודוהנא לגרמיך:
(ט) כִּיבֹד אֶת יְהוָה מֵהוֹנֶה וּמִרְאֵשִׁית כָּל תְּבוּאָתְךָ: (ט) יקר לאלהך מן ממונג ומריש כלהון עללתך:

חק לישראל – פרשת לך לך יום ג'

(י) וַיִּמְלֵאוּ אֶסְמִיךָ שִׁבְעַת יְתִירוֹשׁ יִקְבְּיךָ יִפְרָצוּ: (י) ומתמלין אוצרך שבענא ומעצרתך חמרא נשפען:

(יא) מוֹסֵר יְהוָה בְּנֵי אֵל תִּמְאָס וְאֵל תִּקְרָץ בְּתוֹכָהֶם: (יא) ברי מדרותא דאלהא לא תסלא ולא תמריק במכסנותיה:

(יב) כִּי אֶת אֲשֶׁר יֶאֱהָב יְהוָה יוֹכִיחַ וּכְאָב אֶת בֶּן יִרְצֶה: (יב) מטול דלמן דרחם ליה אלהא רדיה ליה והיך אבא דרדי לבריה:

רס"י

(יא) מוסר ה' בני אל תמאס – אם יבואו עליך יסורין יהיו חביבין עליך. ולא תקוץ – מלשון קנתי בחיי (בראשית כז):
(יב) וכאב את בן ירעה – שרעה בצנו להטיב לו ויפייסהו לאחר שמכהו בצצט כן יערב לך הטובה אחר המכה:

(ח) רפאות תהי לשרך – החכמה, שרך כמו (סיר השירים ו) שררך וזה טיבוכך. וסקוי לעלמותיך – הוא המוח כענין שנאמר ומוח עלמותיו ישוקה (איוב כא):
(ט) מהונך – מכל מה שחונך חפי מקול ערב (אל תקרי מהונך אלא מגרונך). ומראשית – אלו תרומות ומעשרות:

משנה – יבמות פרק ג'

(א) אֲרַבְעָה אַחִין שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאִים שְׁתֵּי אַחִיוֹת וּמֵתוּ הַנְּשׂוּאִים אֶת הָאֲחִיוֹת, הָרִי אֵלָיו חוֹלְצוֹת וְלֹא מִתְיַבְּמוֹת. וְאִם קָדְמוּ וּכְנָסוּ, יוֹצִיאוּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יִקְיֵמוּ, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים יוֹצִיאוּ:

משנה, כלומר, כל היכא דאשכחן צמסנה בית שמאי מקלין, וב"ה הוא שדרכן להקל ונמלאו עתה בית שמאי עומדים במקום בית הלל, אינה משנה ומשצטתא היא ורכיך להפכה, אלא אם כן היא מהמשניות הידועות שהם מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל. ובמסכת עדיות מני לה צמס רבי אליעזר מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל:

רע"ב – (א) ארבעה אחין. חולצות ולא מתבבמות – דכיון דתרווייהו זקוקין להאי ולהאי, קמא למיבס פגע באחות זקוקתו והוא כאלתו: צ"ש אומרים יקיימו ובית הלל אומרים יוצאו – בגמרא מפכינן לה, צ"ש יוצאו ובה"א יקיימו. דבכל מקום צ"ש לחומרא וב"ה לקולא חוץ מהמקומות הידועים מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, והכי אמרינן בעלמא, צ"ש במקום צ"ה אינה

(ב) הֵיטָה אַחַת מֵהֶן אֶסְוֶה עַל הָאֶחָד אֶסְוֶה עֲרוּהָ, אֶסְוֶה בָּהּ וּמִתָּר בְּאֲחוּתָהּ, וְהַשְּׁנַיִם אֶסְוֶה בְּשִׁתְיָהֶן אֶסְוֶה מִצְוֶה וְאֶסְוֶה קְדָשָׁה, חוֹלְצֵת וְלֹא מִתְיַבְּמֵת:

מלוא – רמיא קמיה מלאורייתא, הילכך אסור באחותה, לאחות זקוקתו היא:

רע"ב – (ב) איסור ערוה – כגון חמותו ואם חמותו: ומותר באחותה – דלאו אחות זקוקתו היא, לערוה לא רמיא קמיה ליבומי: איסור

(ג) הֵיטָה אַחַת מֵהֶן אֶסְוֶה עַל זֶה אֶסְוֶה עֲרוּהָ, וְהַשְּׁנַיִם אֶסְוֶה עַל זֶה אֶסְוֶה עֲרוּהָ, הָאֶסְוֶה לְזֶה מִתְרַת לְזֶה, וְהָאֶסְוֶה לְזֶה מִתְרַת לְזֶה. וְזוֹ הִיא שְׁאִמְרוֹ, אֲחוּתָהּ כְּשֶׁהִיא יְבָמָתָהּ, אוֹ חוֹלְצֵת אוֹ מִתְיַבְּמֵת:

חק לישראל – פרשת לך לך יום ג'

רע"ב – (ג) אחותה כשהיא יבמתה – אחותה של ערוה כשהיא יבמתה אשת אחי בעלה, כשנפלת עמה ליבוס: או חוללת או

(ד) שְׁלֹשָׁה אַחִיו, שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאֵין שְׁתֵּי אַחִיוֹת, או אִשָּׁה וּבִתָּהּ או אִשָּׁה וּבִתָּהּ, או אִשָּׁה וּבִתָּהּ בְּנָהּ, הָרִי אֵלֶי חוֹלְצוֹת וְלֹא מִתְיַבְּמוֹת. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר. הִיְתָה אַחַת מֵהֶן אֲסוּרָה עָלָיו אֲסוּר עֲרוּוָה, אֲסוּר בָּהּ וּמִתָּר בְּאַחֹתָהּ. אֲסוּר מִצָּוָה או אֲסוּר קְדָשָׁה, חוֹלְצוֹת וְלֹא מִתְיַבְּמוֹת:

רע"ב – (ד) ור"פ פוטר – טעמא דר"פ, דכתיב (ויקרא י"ח) ואשה אל אחותה לא תקח לזכור, בשעה שנעשו כרות זו לזו, כגון הכא

(ה) שְׁלֹשָׁה אַחִיו, שְׁנַיִם מֵהֶם נְשׂוּאֵים שְׁתֵּי אַחִיוֹת, וְאַחַד מִפְּנֵיהֶן, מִת אֶחָד מִבְּעֵלֵי אַחִיוֹת, וְעָשָׂה בָּהּ מִפְּנֵיהֶן מֵאֲמֹר, וְאַחַר כֵּן מִת אֶחָיו הַשְּׁנַיִם בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֲשֶׁתוֹ עִמּוֹ, וְהִלָּה תֵצֵא מִשׁוּם אַחוֹת אִשָּׁה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מוֹצִיא אֶת אֲשֶׁתוֹ בְּגִט וּבַחֲלִיצָה, וְאִשֶּׁת אֶחָיו בַּחֲלִיצָה. זו היא שְׁאֲמֹרוֹ, אוֹי לֹא עַל אֲשֶׁתוֹ וְאוֹי לֹא עַל אִשֶּׁת אֶחָיו:

רע"ב – (ה) ואחד מופנה – כלל אשה: אשתו עמו – לקסברי בית שמאי בעלת מאמר היא חשובה ככנוסה, וכשנפלה אחותה לאחר כן לא מתסרה משום אחות זקוקה: והלה תלך – אף מן החלילה. משום אחות אשה: מוליא אשתו בנט – ללא חלים מאמר לשויה ככנוסה, וזו אוסרתה משום אחות

(ו) שְׁלֹשָׁה אַחִיו, שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאֵים שְׁתֵּי אַחִיוֹת, וְאַחַד נְשׂוּי נְכָרִית, מִת אֶחָד מִבְּעֵלֵי אַחִיוֹת, וְכִנְס נְשׂוּי נְכָרִית אֶת אֲשֶׁתוֹ, וּמִת, הָרִאשׁוֹנָה יוֹצֵאָה מִשׁוּם אַחוֹת אִשָּׁה, וּשְׁנִיָּה מִשׁוּם צָרְתָּהּ. עָשָׂה בָּהּ מֵאֲמֹר, וּמִת, נְכָרִית חוֹלְצַת וְלֹא מִתְיַבְּמֵת. שְׁלֹשָׁה אַחִים, שְׁנַיִם מֵהֶם נְשׂוּאֵים שְׁתֵּי אַחִיוֹת, וְאַחַד נְשׂוּי נְכָרִית, מִת הַנְּשׂוּי נְכָרִית, וְכִנְס אֶחָד מִבְּעֵלֵי אַחִיוֹת אֶת אֲשֶׁתוֹ, וּמִת, הָרִאשׁוֹנָה יוֹצֵאָה מִשׁוּם אַחוֹת אִשָּׁה, וּשְׁנִיָּה מִשׁוּם צָרְתָּהּ. עָשָׂה בָּהּ מֵאֲמֹר, וּמִת, נְכָרִית חוֹלְצַת וְלֹא מִתְיַבְּמֵת:

רע"ב – (ו) נכרית – שאינה קרובה לא לזו ולא לזו: נכרית חוללת ולא מתיבמת – הוא דין אע"ג ללא עשה בה מאמר, ומת, נכרית מחלץ חללה יבומי לא מתיבמת, דהויא לה כרת

(ז) שְׁלֹשָׁה אַחִים, שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאֵים שְׁתֵּי אַחִיוֹת, וְאַחַד נְשׂוּי נְכָרִית, מִת אֶחָד מִבְּעֵלֵי אַחִיוֹת, וְכִנְס נְשׂוּי נְכָרִית אֶת אֲשֶׁתוֹ, וּמִתָּהּ אֲשֶׁתוֹ שֶׁל שְׁנִי, וְאַחַר כֵּן מִת נְשׂוּי נְכָרִית, הָרִי זוֹ אֲסוּרָה עָלָיו עוֹלָמִית, הוֹאִיל וְנֶאֱסְרָה עָלָיו שְׁעָה אַחַת. שְׁלֹשָׁה אַחִים, שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאֵין שְׁתֵּי אַחִיוֹת, וְאַחַד נְשׂוּי נְכָרִית, גֵּרֵשׁ

חק לישראל – פרשת לך לך יום ג'

אֶחָד מִבְּעָלֵי אַחִיּוֹת אֶת אִשְׁתּוֹ, וּמֵת נָשׁוּי נְכָרִית, וּבְנִסָּה הַמְּגֵרֶשׁ, וּמֵת, זֶה הוּא שְׂאֵמְרוֹ, וּבִלְבָן שְׂמֵתוֹ אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ, צְרוּתֵיהֶן מִתְרוֹת:

רע"ב - (ז) שעה אחת - כנפילה ראשונה
כשנפלה מאחיו הראשון, שאז היתה אשתו קיימת והיתה זאת אסורה עליו כאשר אח

(ח) וּבִלְבָן שְׂהִיּוּ בֶּהֶן קְדוּשִׁין אוֹ גְרוּשִׁין בְּסֶפֶק, הָרִי אֵלּוֹ צְרוּת חוֹלְצוֹת וְלֹא מִתְיַבְּמוֹת. בִּיצֵד סֶפֶק קְדוּשִׁין, זָרַק לָהּ קְדוּשִׁין, סֶפֶק קְרוֹב לֹא סֶפֶק קְרוֹב לָהּ, זֶהוּ סֶפֶק קְדוּשִׁין סֶפֶק גְרוּשִׁין פְּתַב בְּכַתָּב יָדוֹ וְאִין עָלָיו יְדִים, יֵשׁ עָלָיו יְדִים וְאִין בּוֹ זְמַן, יֵשׁ בּוֹ זְמַן וְאִין בּוֹ אֶלְאָ עַד אֶחָד, זֶהוּ סֶפֶק גְרוּשִׁין:

רע"ב - (ח) וכולן - ט"ו עריות, שהיו בהן לאחיו קדושי ספק או גירושין ספק, להוא ספק כרת ערוה: חוללת - ולא מפטרה כלל כלום, דלילמא לאו כרת ערוה היא: ספק

(ט) שְׁלֹשָׁה אַחִין נְשׁוּאִין שְׁלֹשׁ נְכָרִיּוֹת, וּמֵת אֶחָד מֵהֶן, וְעָשָׂה בָּהּ הַשְּׂנִי מֵאִמֶּר, וּמֵת, הָרִי אֵלּוֹ חוֹלְצוֹת וְלֹא מִתְיַבְּמוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, (דברים כה) וּמֵת אֶחָד מֵהֶם, יְבָמָה יָבֵא עָלֶיהָ, שְׁעָלֶיהָ זָקַת יָבָם אֶחָד, וְלֹא שְׁעָלֶיהָ זָקַת שְׂנִי יְבָמִין. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מִיָּבָם לְאִיזוֹ שִׁירְצָה, וְחוֹלֵץ לְשְׂנִיָּהּ. שְׂנִי אַחִין נְשׁוּאִין לְשִׁתֵּי אַחִיּוֹת, וּמֵת אֶחָד מֵהֶן, וְאַחַר כֵּן מֵתָה אִשְׁתּוֹ שֶׁל שְׂנִי, הָרִי זֶה אֲסוּרָה עָלָיו עוֹלָמִית, הוֹאִיל וְנֶאֱסָרָה עָלָיו שְׁעָה אֶחָת:

רע"ב - (ט) זיקת שני יבמין - דכל זמן שלא כנסה זה עדיין זיקת ראשון עליו, ונתוספה עליו זיקת שני בשביל המאמר, וכשמת נותרו עליה זיקת שני יבמין: ר"פ אומר וכו' - דקסבר מספקא לן אי מאמר קונה לגמרי או לא קני כלל, לכך מיבס לאיזו שירצה, דאי מאמר קני לא הוא עלה אלא זיקת שני, ואי מאמר לא קני לא הוא עלה אלא זיקת הראשון; וחולץ לשניה - דחדא לא

(י) שְׂנִיִּם שֶׁקִּדְּשׁוּ שְׁתֵּי נָשִׁים, וּבִשְׁעַת פְּנִיטָתָן לַחֲפָה הֶחְלִיפוּ אֶת שֶׁל זֶה לְזֶה, וְאֶת שֶׁל זֶה לְזֶה, הָרִי אֵלּוֹ חִיבִים מְשׁוּם אִשְׁתֵּי אִישׁ. הָיוּ אַחִין, מְשׁוּם אִשְׁתֵּי אֶת. וְאִם הָיוּ אַחִיּוֹת, מְשׁוּם אִשָּׁה אֶל אַחֻתָּהּ. וְאִם הָיוּ נָדוּת, מְשׁוּם נָדָה. וּמִפְּרִישִׁין אוֹתָן שְׁלֹשָׁה הַדָּשִׁים, שְׂמָא מְעַבְּרוֹת הֵן. וְאִם הָיוּ קְטַנּוֹת שְׂאִינן רְאוּיּוֹת לִילָד, מִחֻזְרִין אוֹתָן מִיָּד. וְאִם הָיוּ כְּהַנּוֹת, נִפְסְלוּ מִן הַתְּרוּמָה:

רע"ב - (י) היו אחין - אף משום אשת אח וכו'. רע"ג דקיי"ל אין איסור חל על איסור, אית ליה להאי תנא דבאיסור כולל ואיסור מוסיף ואיסור בת אחת כי הכא, איסור חל על איסור, וחייב להביא קרבן על כל איסור

ואיסור: ומפרישין אותן - שלא לחזור

לבעליהן; שמה מעוברות הן - והולדות

ממזרים, ובעינין הבחנה בין זרע כשר לזרע

פסול שלא יתלו העוברים לבעליהן; ואם היו

כהנות - צנות כהנים: נפסלו מתרומה -

חק לישראל – פרשת לך לך יום ג'

מלחכול בתרומת בית חזיה חפילו אחר מיתח זעלה, ואע"פ שחאנסה:

גמרא – יבמות דף ל' ע"א

אמר רב יהודה אמר רב כל יבמה שאין אני קורא בה בשעת נפילה יבמה יבא עליה הרי היא כאשת אח שיש לה בנים ואסורה מאי קא משמע לן תנינא הרי זו אסורה עליו עולמית הואיל ונאסרה עליו שעה אחת מהו דתימא הני מילי היכא דלא איחזיא לה בנפילה ראשונה אבל היכא דאיחזיא לה בנפילה ראשונה אימא תישתרי קא משמע לן הא נמי תנינא שני אחין נשואין שתי אחיות מת אחד מהם ואח"כ מתה אשתו של שני הרי זו אסורה עליו עולמית הואיל ונאסרה עליו שעה אחת מהו דתימא התם הוא דאידיחי לה מהאי ביתא לגמרי אבל הכא דלא אידיחי לה מהאי ביתא לגמרי אימא מיגו דחזיא להאי נשוי נכרית חזיא נמי להאי קא משמע לן:

רש"י על הגמרא

נלחית ונפטרת לשוק ואין עליה כל זיקה עוד: אבל היכא דלא אידיחי מהאי ביתא לגמרי – בשעת נפילה שהיה שם נשוי נכרית וזקוקה לייבס אימא מיגו דחזיא לנשוי נכרית עדיין זיקתה עליה וכי מתה אחותה ועודה בנפילה תתייבס לזה בנפילה: קמ"ל – רב יהודה דלא:

הרי היא כאשת אח כו' – ואע"ג דהדר איחזיא: בנפילה ראשונה – כל זמן נפילה ראשונה היתה אשתו קיימת שהיא אחותה: אבל היכא דאיחזיא בנפילה ראשונה – כגון שמתה אשתו אחר מיתת אחיו ולא כנסה נשוי נכרית: דאידיחי לה מהאי ביתא לגמרי – שנפלה ואין כאן אחר אלכא זה בעל אחותה

זוהר – לך לך דף פא' ע"ב

ויהי פאטר הקריב לבא מצרימה. אמר רבי אלעזר פאטר הקריב, פאטר קרב מפעי ליה. מאי פאטר הקריב, אלא פדכתיב, (שמות יד) ופרעה הקריב דאיהו אקריב להו לישראל לתיובתא. אוף הכא הקריב, דאקריב גרמיה לקודשא בריה הוא פדקא יאות.

לבא מצרימה לאשגחא באנון דרגין ולא תרחקא מנייהו ולא תרחקא מעובדי מצרים:

אמר רבי יהודה תא חזי, בין (ס"א בגין) דנחת אברהם למצרים בלא רשו, אשתעבידו בנוי במצרים ארבע מאה שנין, דהא כתיב ויירד אברהם מצרימה. ולא כתיב רד מצרים, ואצטער כל ההוא ליליא בגינה דשרה:

ויאמר אל שרה אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. וכי עד ההיא שעתא לא הוה ידע אברהם דאשה יפת מראה הוה. אלא הא אוקמוה

חק לישראל – פרשת לך לך יום ג'

דַּעַד הָיָא שְׁעָתָא לָא אֶסְתַּכַּל בְּדְיוֹקְנָא דְשָׂרָה בְּסִגְיָאוֹת עֲנִיעוֹתָא דִּהְיוֹת בְּיַנְיְהוּוֹ, וְכַד קָרִיב לְמַעְרָם אֲתַגְלִיֵּיא אִיהִי וְחָמָא בָּהּ:
 דְּבַר אַחַר בְּמַה יָדַע, אֶלְא עַל יָדָא דְטוֹרַח אֹרְחָא בְּרַ נֶשׁ מִתְבַּוְּהָ וְהִיא קְוִימָא בְּשִׁפְירוֹ דִּילָהּ וְלָא אֲשַׁתְּנִי. דְּבַר אַחַר הֵנָּה נָא יָדַעְתִּי דְחָמָא עֲמָה שְׂכִינְתָּא. וּבְגִין כֶּף אֲתַרְחֵץ אֲבָרְהָם וְאָמַר אַחֻזִּי הִיא. וּמִלָּה דָּא אֶסְתַּלַּק לְתַרִּי גְּוֹוִנִין. חַד כְּמִשְׁמַעוֹ. וְחַד כְּדַכְתִּיב, (מִשְׁלֵי ז') אָמַר לְחַכְמָה אַחֻזִּי אָתָּה. וְכַתִּיב אָמַרִי נָא אַחֻזִּי אָתָּה. (דְּבָרִים ה') וְאָתָּה תִּדְבַּר אֱלִינוּ. לְמַעַן יִיטֵב לִי בְּעַבְדֶּיךָ, כְּלַפִּי שְׂכִינָה אָמַר בְּעַבְדֶּיךָ יִיטֵב לִי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְחִיתָה נִפְשִׁי בְּגִלְגָּלָהּ. בְּגִין דְּבָדָא יִסְתַּלַּק בְּרַ נֶשׁ וְיִזְכָּה לְאֶסְתַּלְקָא לְאַרְחָא דְחַיִּי:

הלכה – שו"ע יורה דעה סימן רמח'

סימן רמח – מי חייב בה ומי דאוי לקבלה:

(א) כל אדם חייב ליתן צדקה, אפילו, עני המתפרנס מן הצדקה חייב ליתן ממה שיתנו לו. ומי שנותן פחות ממה שראוי ליתן, בית דין היו כופין אותו ומכין אותו מכת מרדות עד שיתן מה שאמדהו ליתן, ויורדים לנכסיו בפניו ולוקחין ממנו מה שראוי לו ליתן:

(ב) ממשכנים על הצדקה, אפילו בערב שבת:

(ג) יתומים, אין פוסקין עליהם צדקה, אפילו לפדיון שבויים, אפילו יש להם ממון הרבה, אא"כ פוסקין עליהם לכבודם, כדי שיצא להם שם: הגה – ודוקא צדקה שאין לה קצבה, או שיש לה קצבה על נכסי יתומים ויכולין להמתין עד שיגדלו, כגון שיש להם טבל ואינן צריכין לאכול עכשיו. אבל אם צריכים לאכול עכשיו, מעשרין ותורמין להם. וה"ה בצדקה שיש לה קצבה, כגון שהיו להם קרובים עניים והיה להם קצבה מאביהם כל שנה ושנה, ואין להם לאכול רק זו או יחזרו על הפתחים ויהיה גנאי ליתומים, האפטרופוס שלהם נותן מנכסיהם הקצבה לקרוביהם (תשובת ר"י מינץ סימן א'):

(ד) גבאי צדקה, אין מקבלין מהנשים ומהעבדים ומהתינוקות, אלא דבר מועט, אבל לא דבר גדול שחזקתו גזול או גנוב משל אחרים. וכמה הוא דבר מועט, הכל לפי עושר הבעלים ועניותם. והני מילי בסתמא, אבל אם הבעל מוחה, אפילו כל שהוא אסור לקבל מהם:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, גר גבריאל בן סוזן, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.